

ikke gjorde rettere i at støtte Forfatterne derigennem, at man gjorde det muligt for dem at faa et større Marked ved, at Landet indtraadte i Bernerkonventionen. Spørgsmaalet blev undersøgt, og der blev fremlagt Forslag af Regeringen paa Stortinget et Par Aar efter hinanden. Forslagene bleve ikke førte igennem, og Argumentationen imod Forslagene var væsentlig den, at man vilde se, hvad man gjorde i Danmark; man vilde ikke i Norge træffe nogen Afgørelse, før man saa, hvorledes Stillingen var her. Vi ere derved komne i en noget underlig Stilling, idet i alt Fald en stor Del af os her venter paa, hvad man vil gøre i Norge, medens man i Norge venter paa, hvad man vil gøre her. Men det er for mig ogsaa et Vidnesbyrd om, at man i den Sag bør følges ad saa vidt muligt. Da nu Sagen havde været behandlet her i Fjor, og der i Slutningen af Stortingssamlingen fremkom et tilsvarende Forslag i Norge — et Forslag, som imidlertid ikke blev ført videre, men henvist til et Udvalg — blev der af den danske og norske Regering nedsat en lille Kommission til at undersøge, om det ikke var muligt at sammenarbejde det danske og det norske Forslag saaledes, at de i alt væsentligt bleve ensartede. Jeg havde den Ære at være Medlem af denne Kommission som en af de danske delegerede, den anden var Professor Topf, som oprindeligt har udarbejdet det Forslag, der er os forelagt, og saa var der fra Norge udvalgt to Herrer, Kandidat Bætzmann, som i mange Tider har sysslet med denne Sag, og Kandidat Hoel, der er ansat i det norske Kirkedepartement. Det lykkedes ogsaa, ligesom det i Fjor lykkedes i Folketingets Udvalg, at blive enig om en Redaktion af alle Enkeltheder i Loven. Selvfølgelig maatte man her, hvor det gjaldt om at faa ensartede Bestemmelser for det danske og norske Forslag, som altid ved slige Lejligheder rette og lempe sig noget efter hinanden. Men jeg for min Del kan kun udtale min Tilfredshed med, at det lykkedes at give Forslaget den Form, det nu har, idet der i alt væsentligt er blevet taget Hensyn til de Ændringer, som Folketingets Udvalg i Fjor blev enig om. De bleve enten optagne, ganske som de vare, eller saaledes, at det kun var Redaktionsændringer, der foregik deri; og de bleve optagne med Undtagelse af nogle enkelte, som man ikke kunde gaa ind paa. Saaledes er altsaa det Forslag, der nu foreligger, fremkommet. Men medens Kommissionen i Sommer var enig om Enkelthederne, lykkedes det os dog ikke at blive enige om Tiltrædelse af Bernerkonventionen, idet jeg for mit Vedkommende maatte tage et Forbehold med

Hensyn til min Stilling til Spørgsmaalet om Udførelsen af litterære Konventioner. Jeg staar nu, som jeg stod i Fjor, jeg nærer stor Tvivl om denne Sag, men jeg maa paa den anden Side i meget væsentlig Grad lade min Stilling afhænge af den Udvikling, den faar under Behandlingen i Norge. Foreløbig kan der jo ikke vides noget derom; det vil først vise sig, naar i det ny Aar Stortinget træder sammen og faar Forslaget forelagt, men jeg vil i hvert Fald anbefale det høje Ting at behandle Sagen og dens Enkeltheder gennem et Udvalg, thi det staar saaledes for mig, at selv om man ikke enes om Tiltrædelse til Bernerkonventionen, vil der alligevel være bundet meget ved at faa alle disse Regler om Forfatterret og Kunstnerret samlede og ordnede paa en saadan Maade, som her er foreslaaet. I øvrigt skal jeg blot henvisse ærede Medlemmer til Motiverne til Forslaget, som ere meget oplysende og meget fuldstændige.

Bøjer: At rejse fra Jerusalem til Jericho og falde mellem Røvere, siger en bekendt dansk Forfatter, skal for et Par Tusinde Aar siden have været meget ubehageligt, men lige saa ubehageligt har han befundet sig ved at rejse over Sundet og blive oversat. Denne Ytring er falden for mange Aar siden, men jeg mindes den ved denne Lejlighed, fordi den gjorde et stærkt Indtryk paa mig og bl. a. var ligesom den lille Draabe, der bragte Bøgeret til at flyde over; saa at jeg her i Folketinget rejste Spørgsmaalet om en Tilnærmelse mellem de nordiske Riger med Hensyn til Byggingen om Forfatterretten gennem en Forevalg, som blev anmeldt den 31te Marts 1879. Nu gælder det om at gaa et Skridt videre, om at gaa fra de nordiske Riger til den øvrige Verden. Det er jo ogsaa i dette Tilfælde Oversættelserne, som er det væsentligste Punkt; det er der, det brænder. Jeg kunde komme med en ganske liden lille Blomsterbuket, med en Samling af Forsædeligheder af slet Oversættelse, som man kan finde i Bladenes Feuilletoner, men af Hensyn til Stenograferne skal jeg ikke komme dermed, men kun anføre et Eksempel, som har Hensyn til Oversættelser mellem Svensk og Dansk, men ogsaa kan benyttes som almindeligt Eksempel. I et dansk Blads Feuilleton fandtes der en Gang en Beskrivelse af en Skov, hvor der under Træerne laa store Bunker af Orme. Man forstod ikke, hvad disse Ormebunker skulde til i den maleriske Beskrivelse af Skoven. Det hang saaledes sammen, at Bregner hedde paa Svensk